odporuje spisům a vlastním údajům žadatelovým učiněným v řízení správním.

Bylo proto stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 2.

Vyživovací příspěvek: * Jsou-li v odvolání k zemské vyživovací komisi uvedeny nové okolnosti a důkazy, může na tomto novém skutkovém podkladě rozhodovati zemská komise sama.

(Nález ze dne 3. ledna 1919 č. 63/18.)

Věc: Karolina Laušmanová v Pečce proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Přihláška Kateřiny Laušmanové ze dne 20. září 1917 čís. 10321, aby jí jako matce a 20leté Alžbětě Dlouhé jako sestře Karla Dlouhého, který dne 15. září 1914 dobrovolně vstoupil do činné služby vojenské, přiznán byl vyživovací příspěvek, byla výnosem okresní vyživovací komise v Nové Pace ze dne 13. prosince 1917 čís. 10.321 zamítnuta z důvodů, že výživa žadatelky nebyla na příjmu povolaného závislou a že výživa její není ohrožena.

V odvolání z tohoto zamítavého usnesení uvedla stěžovatelka, že povolaný ji podporoval pravidelně měsíčně 20—30 K, které jí buď osobně odevzdával nebo v prádle posílal, že sama je k těžší práci neschopna a její manžel pro tělesnou vadu a hluchotu bez zaměstnání a konečně že dcera Alžběta stížena jest chrlením krve a proto ke práci neschopna, o kterýchžto nových okolnostech také důkazy nabídla a žádala, aby byl jí a dceři Alžbětě Dlouhé vyživovací příspěvek přiznán.

Ve stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu na zamítnutí tohoto odvolání podané, vytýká stěžovatelka vadnost řízení a činí nárok na vyživovací příspěvek ode dne 1. srpna 1917.

Poněvadž zemská vyživovací komise v Praze nové skutkové okolnosti a důkazy v odvolání uvedené a pro luštění otázky ohrožení výživy stěžovatelčiny a její dcery podstatně nechala nepovšimnuty a o nich šetření provésti nedala, shledal v tom nejvyšší správní soud vadnost řízení, která musila míti v zápětí zrušení naříkaného rozhodnutí dle § 6 zák. o spr. soudu.

Č. 3.

Vyživovací příspěvek: Pro nárok manželky povolaného na příspěvek je bezvýznamno, vzal-li výnos usedlosti jí a povolanému patřící ujmu nikoli povoláním manželovým k službě vojenské, nýbrž válečnými poměry vůbec.

(Nález ze dne 3. ledna 1919 č. 110/18.)

Prejudikatura: Víd. nál. ze dne 10. července 1915 č. 4715, Budw. č. 11017 A; jinak víd. nál. ze dne 26. října 1916 č. 11.443, Budw. č. 11.565 A.

Věc: Antonie Řezníčková v Jarkovicích (adv. Dr. St. Prachenský z Vlašimi) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Když manžel stěžovatelčin dne 17. ledna 1916 k činné službě vojenské byl povolán, byla stěžovatelka se svým nárokem na vyživovací příspěvek pro sebe a své tři děti okresní vyživovací komisí několikráte, posléze rozhodnutím ze dne 24. března 1918 čís. 9271 zamítnuta. Stalo se to po každé z důvodu, že výživa osob nárok činících odchodem povolaného není ohrožena (§ 2 odst. 1 zák. ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z.)

Odvolání z toho podané zamítla zemská vyživovací komise naříkaným rozhodnutím z důvodů v rozhodnutí v odpor vzatém uvedených.

Tomu vytýká stížnost nezákonnost i vadnost řízení.

Vadnost řízení spatřuje v tom, že nebyly vyšetřeny všechny okolnosti v námitkách a v odvolání uvedené. Nezákonnost pak v tom, že nebylo uznáno, že výtěžek usedlosti za nynější zvýšené režie nestačí k výživě její a jejích tří dětí ve věku od 12—20 let.

Rozhoduje o stížnosti, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Ze spisů vychází, že povolaný jest se svoji manželkou spoluvlastníkem usedlosti o 60 korcích půdy s 18—20 kusy dobytka. Na této usedlosti váznou dle původního udání stěžovatelčina dluhy v částce 4000 K, dle pozdějšího tvrzení v částce 15.000 K. Při usedlosti, jejíž hospodaření povolaný sám řídil, pracovali před nastoupením jeho k vojsku 4 stálí dělníci, po této době pak jeden stálý dělník a v období pilných prací 2—3 vojáci, jimž bylo platiti mzdy po 3 K denně.

Stěžovatelka ve svých podáních uváděla, že výnos polí rok od roku klesá, poněvadž bez dozoru hospodářova nejsou náležitě vzdělávány ani pohnojeny, že stav dobytka je zredukován, takže ani pro svoji rodinu dosti mléka nemá, že po zaplacení režie a daní výnos hospodářství nestačí k výživě a ošacení jejímu a 3 dětí. Ona že pozbyla způsobilosti ku práci, poněvadž jí splašený kůň vymknul ruku a dále uvedla, že manžel její dříve, nežli byl povolán k vojsku, i povoznictvím hodně vydělával, což jeho povoláním k vojsku odpadlo.

O tom nabídla též důkazy.

Úsudek komise, že výživa rodiny povolaného není ohrožena, založen jest na skutečnostech ve spisech obsažených. Skutečnosti tyto shledal nejvyšší správní soud úplně dostatečnými, aby se mohlo nabýti spolehlivého úsudku o tom, byla-li výživa rodiny povolaného jeho povoláním k vojsku ohrožena čili nic, a nenalezl proto důvodů řízení doplňovati. Tvrdí-li stěžovatelka, že výnos usedlosti pro poměry válkou zaviněné vzal ujmu, nemělo by to účinku na přiznání příspěvku, i kdyby to pravdou bylo. Leč proti tomuto tvrzení bylo ve správním řízení zjištěno, že na usedlosti pracovali před nastoupením povolaného k vojsku 4 stálí najatí dělníci a že po této době se počet jejich nejvýše o jednoho snížil, což nasvědčuje tomu, že rozsah hospodářství se povoláním manžela stěžovatelky k vojsku nezmenšil a že tudíž také výnos jeho ujmy neutrpěl, pročež tu nejsou podmínky § 3 zák. ze dne 26. prosince 1912 čís. 237 ř. z., resp. § 2 zák. ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z. a bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.